

direktivets rammer, fordi der er en væsentlig samfundsmæssig interesse i at penge- og realkreditinstitutter kan varetage risikostyring på et oplyst og veldokumenteret grundlag. Endvidere skal det fremhæves, at både pengeinstitutter og realkreditinstitutter har som kerneområde at udøve kreditvirksomhed. Det betyder, at de oplysninger som institutterne indsamler, relaterer sig til kreditgivning. De oplysninger, der kan videregives efter forslaget, vil derfor alle være oplysninger, der er relevante til brug for risikostyring, herunder kreditvurdering og kreditadministration. Der henvises i øvrigt til stk. 3, hvoraf følger, at oplysninger om rent personlige forhold ikke kan videregives til brug for risikostyring. Det gælder også i de tilfælde, hvor oplysningerne er af en sådan karakter, at de ville være relevante at anvende i forbindelse med risikostyring, f.eks. oplysning om alvorlig sygdom.

Det følger af § 50, stk. 1, nr. 2, jf. § 1, stk. 3, i lov om behandling af personoplysninger, at behandling af oplysninger om erhvervsdrivende med henblik på at advare andre mod at indgå forretningsforbindelser med den pågældende, kræver Datatilsynets forudgående tilladelse. Det foreliggende forslag kan i visse tilfælde give den registrerede en dårligere reststilling, end den der gælder efter lov om behandling af personoplysninger, da der uden forudgående indhentelse af tilladelse fra en offentlig myndighed kan videregives oplysninger om den registrerede, der kan indebære, at den som modtager oplysningerne ikke vil yde et lån til den pågældende.

Foringelsen kan f.eks. indebære, at en ansøgning om udvidelse af en kredit ikke imødekommes, men der eksisterer ikke efter dansk lovgivning en ret til at få bevilget en kredit.

Endvidere skal det anføres, at der i alle tilfælde videregives oplysninger til en modtager, der er underlagt tavshedspligt. Oplysningerne spredes ikke til andre. Der er dermed tale om en kontrolleret form for videregivelse, hvorom de finansielle virksomheder i øvrigt skal fastlægge offentligt tilgængelige retningslinjer, jf. § 122 i lov om finansiel virksomhed.

Bestemmelsen fastslår i *stk. 2*, at reglen i *stk. 1* til lige finder anvendelse ved udveksling af oplysninger mellem fællesejede penge- og realkreditinstitutter og indehavere af kapitalandele i det pågældende penge- eller realkreditinstitut, når de nævnte indehavere er penge- eller realkreditinstitutter og de i fællesskab besidder mere end 4/5 af kapitalandelene. Tilsvarende gælder udveksling af oplysninger med disse virksomheders datterselskaber, der yder udlån eller driver leasingvirksomhed. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til *stk. 1*.

Bestemmelsen præciserer i *stk. 3*, at oplysninger om rent private forhold ikke kan videregives til brug for risikostyring, medmindre kunder giver sit samtykke til videregivelsen.

Bestemmelsen i *stk. 4* fastslår princippet om, at den der modtager fortrolige oplysninger, pålægges tavshedspligt med hensyn til disse.

Til nr. 12.

Bestemmelsen viderefører delvist § 130, stk. 1, nr. 5, i lov om finansiel virksomhed.

Hidtil har forsikringsselskaber kun kunnet medregne såkaldt 3. mandskapital i datterforsikringsselskaber eller associerede forsikringsselskaber til kernekapitalen. Med forslaget får forsikringsselskaber også mulighed for at medregne 3. mandskapital i andre finansielle virksomheder; der er dattervirksomheder eller associerede virksomheder af forsikringsselskabet.

Forslaget er i overensstemmelse med forsikringsgruppedirektivets artikel 9, jf. metode 2 i bilaget til direktivet, som ændret ved konglomeratdirektivet, og er udtryk for en delvis harmonisering af reglerne for forsikringsselskaber og andre finansielle virksomheders mulighed for at medregne 3. mandskapital til basiskapitalen. Det bemærkes dog, at kreditinstitutter og fondsmæglerselskaber skal fradrage kapitalandele i associerede kredit- og finansieringsinstitutter fuldt ud, medmindre kredit- eller finansieringsinstituttet skal konsolideres, og at kreditinstitutter ikke kan medregne 3. mandskapital i associerede kredit- og finansieringsinstitutter.

Ved 3. mandskapital forstås basiskapital indskudt i en dattervirksomhed eller en associeret virksomhed af andre selskaber end koncernvirksomheder. Det er f.eks. særlige bonushensættelser (type A og B) eller ansvarlig lånekapital, der er tale om. Hvis dattervirksomheden ikke er ejet 100 pct. eller der er tale om en associeret virksomhed kan kun en andel svarende til ejerandelen medgå i kernekapitalen. Det vil sige, at ejer et forsikringsselskab 20 pct. af en anden finansiel virksomhed, kan der medregnes 20 pct. af den ansvarlige lånekapital og de særlige bonushensættelser.

Til nr. 13.

Der er alene tale om en konsekvensrettelse, som følge af forslagets nr. 12.

Til nr. 14.

Stk. 5 gennemfører artikel 16, stk. 2, i 1. skadesforsikringsdirektiv, artikel 27, stk. 2, i livsforsikringsdirektivet og artikel 6 og bilag 1 i konglomeratdirektivet.